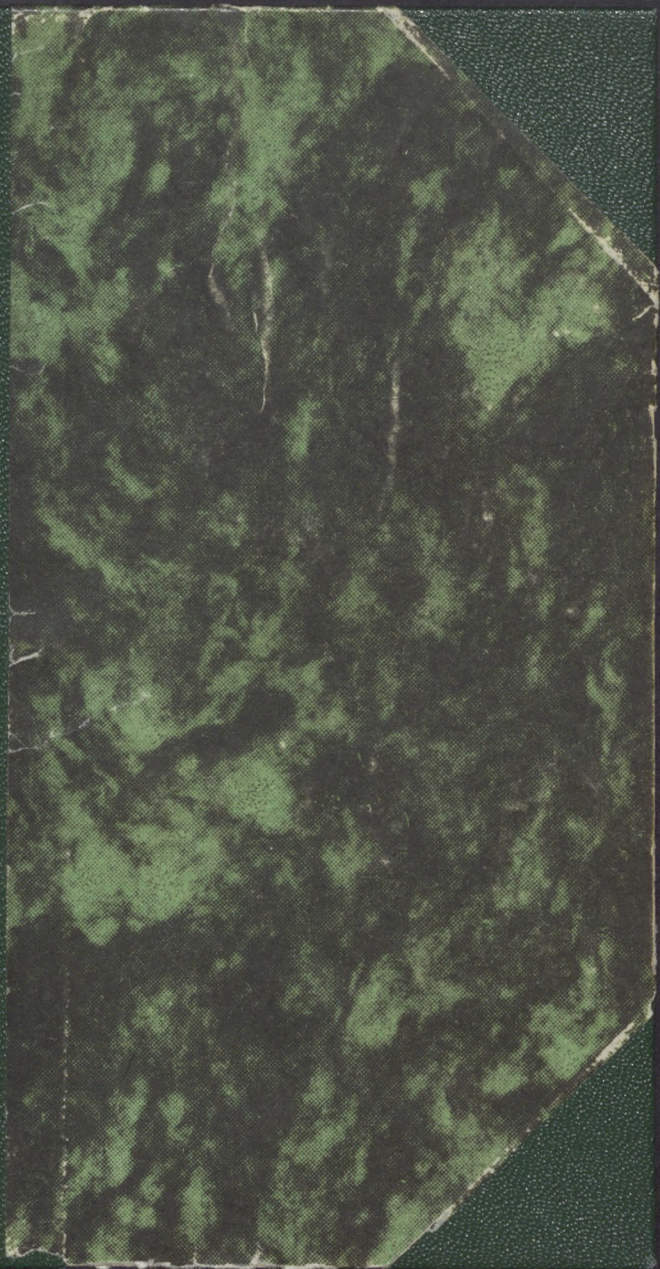
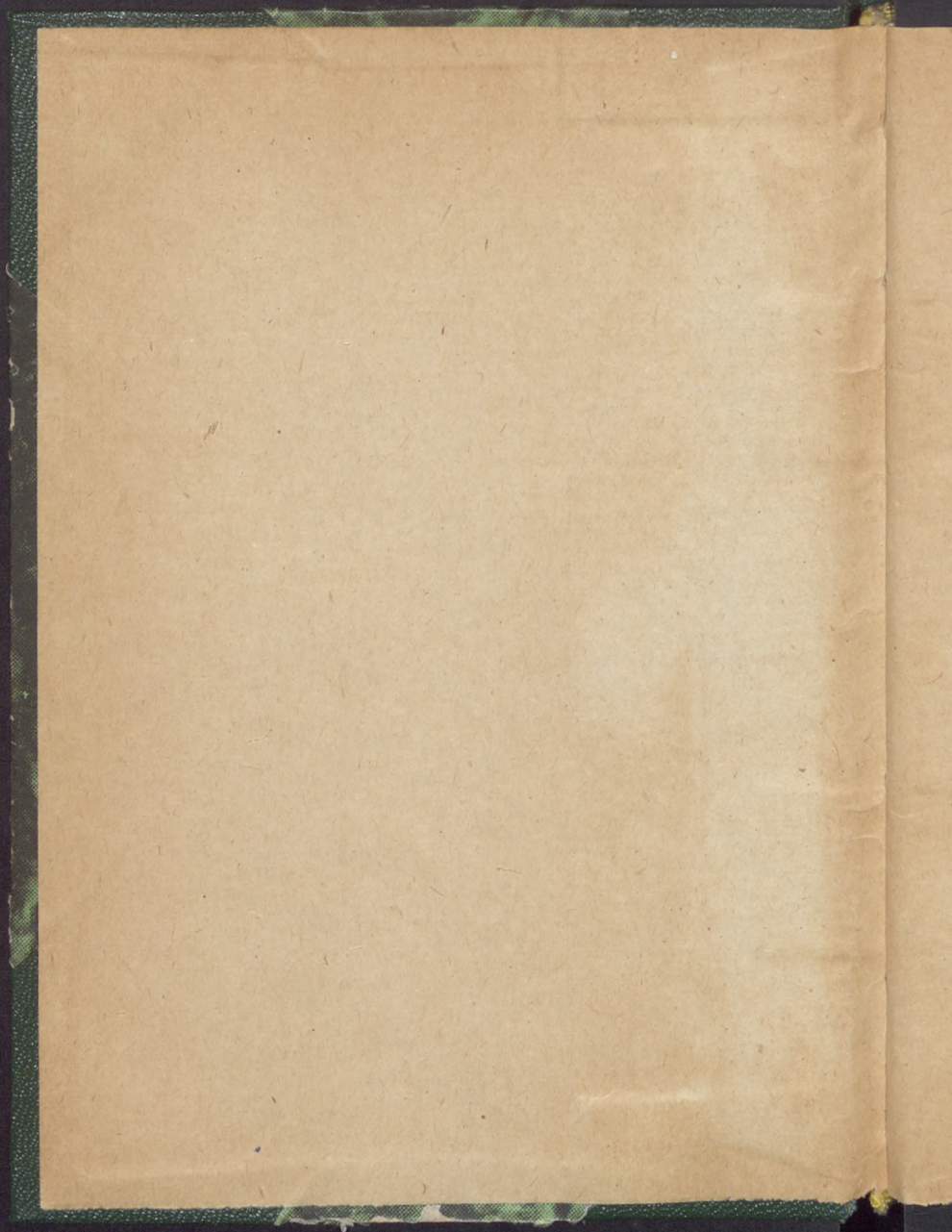
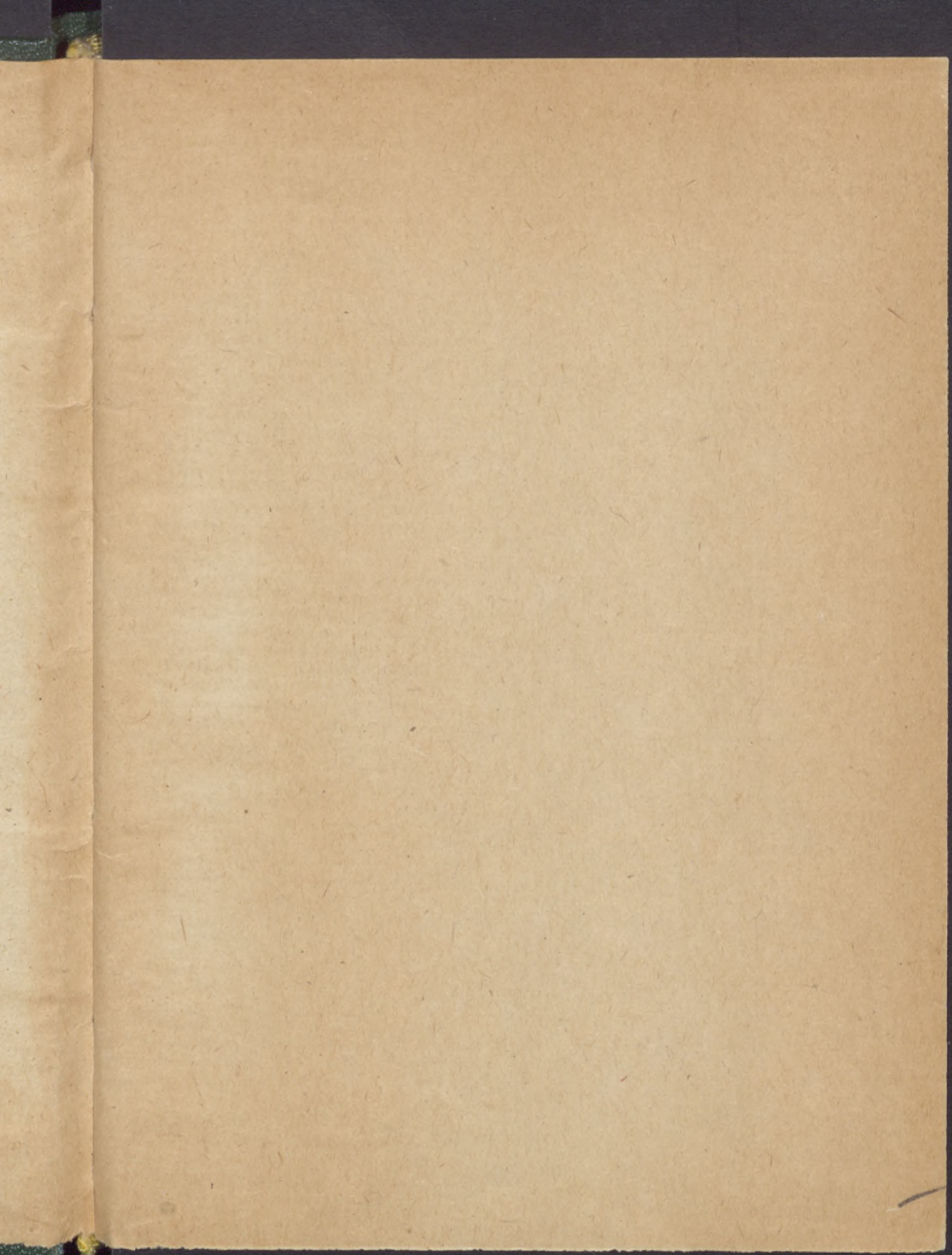
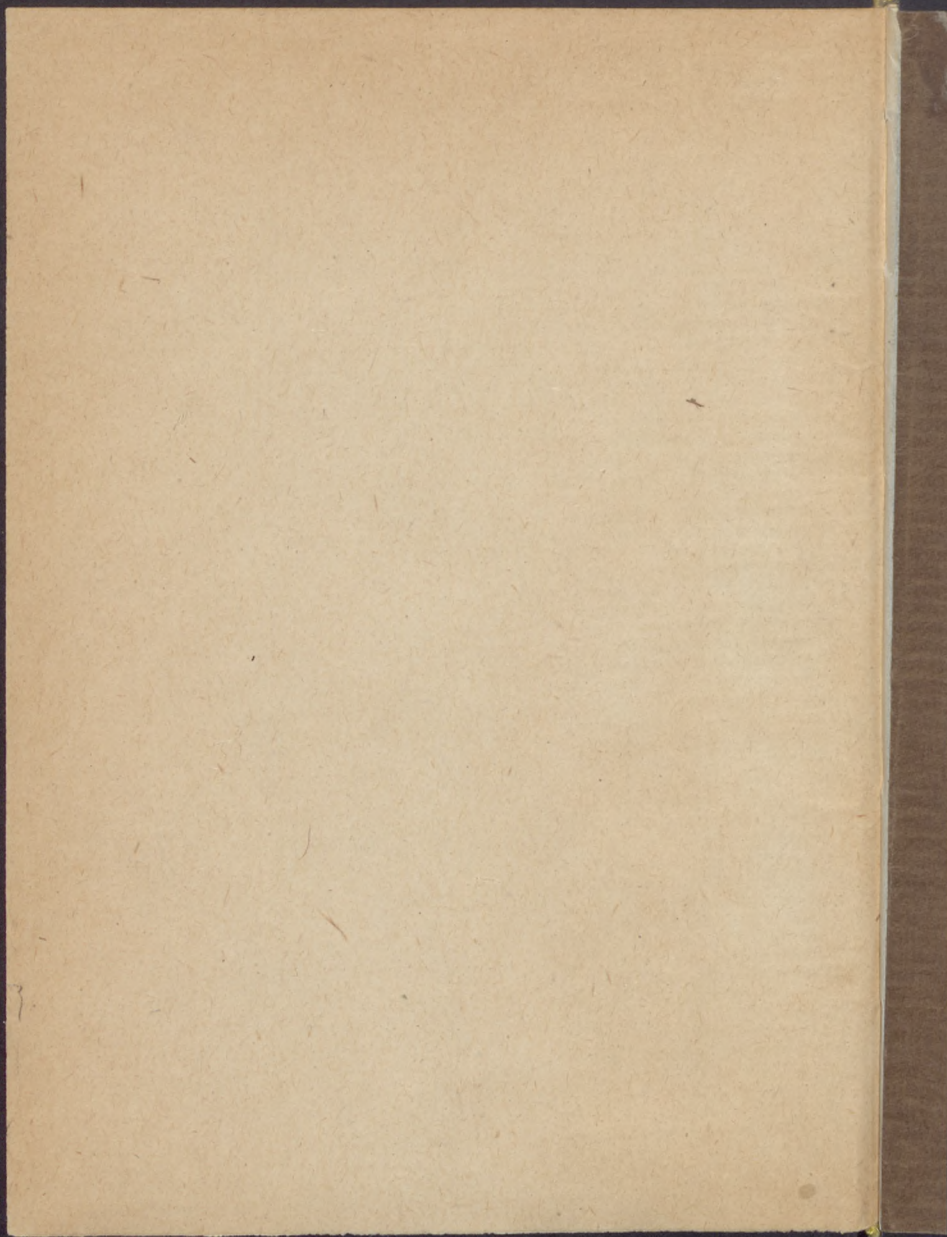

184.898

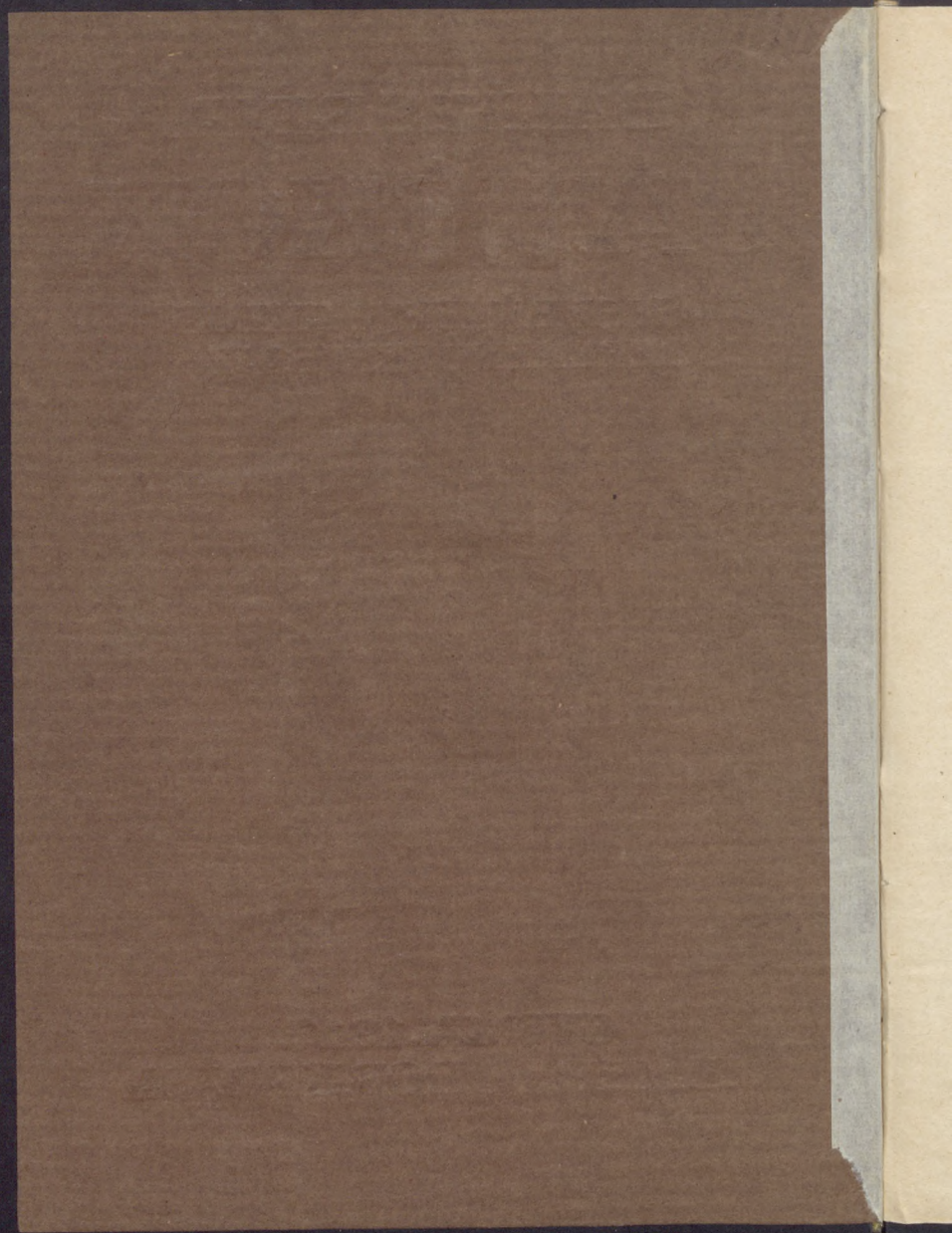
184898

BALÁZS BÉLA
JÁTÉKOK

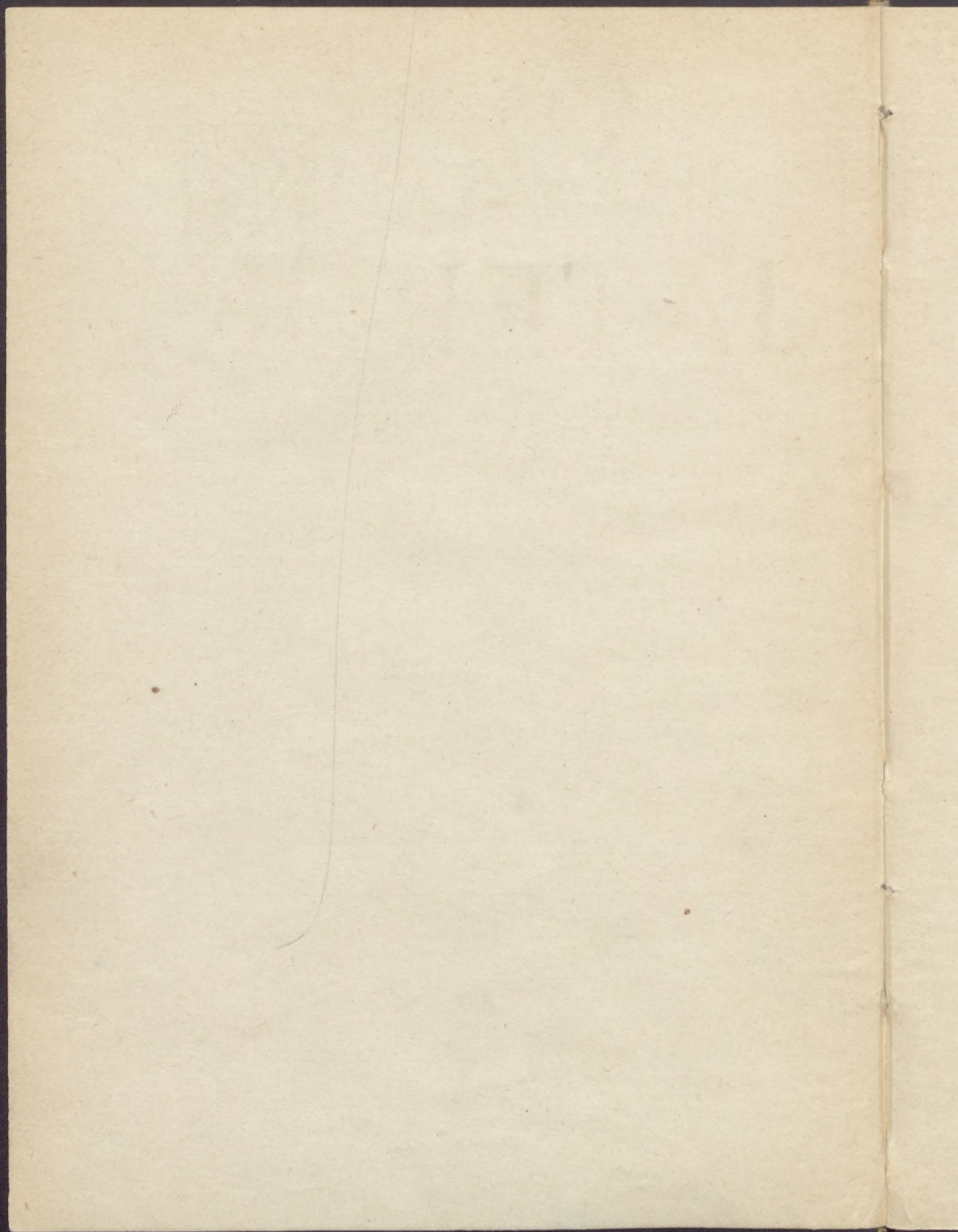
GRÓF BÀNFFY MIKLÓS
ÉS BERÉNY RÓBERT RAJZÁVAL

GYOMA, 1917.
KNER IZIDOR KIADÁSA

BALÁZS BÉLA JÁTÉKOK

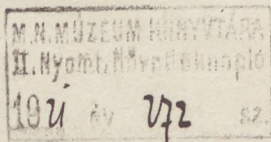
GRÓF BÁNFFY MIKLÓS
ÉS BERÉNY RÓBERT
RAJZAIVAL

GYOMA, 1917.
KNER IZIDOR KIADÁSA

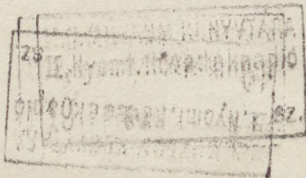
P. O. Kner,
339 sm

Színpadokkal szemben kézirat.
Minden jog,
az előadás és a fordítás joga is,
a szerzőé.

184898

Nyomatott Kner Izidor könyvnyomdájában, Gyomán.

BARTÓK BÉLÁNAK

A FÁBÓL FARAGOTT KIRÁLYFI

NÉMA TÁNCJÁTÉK

GRÓF BÁNFFY MIKLÓS RAJZAIVAL

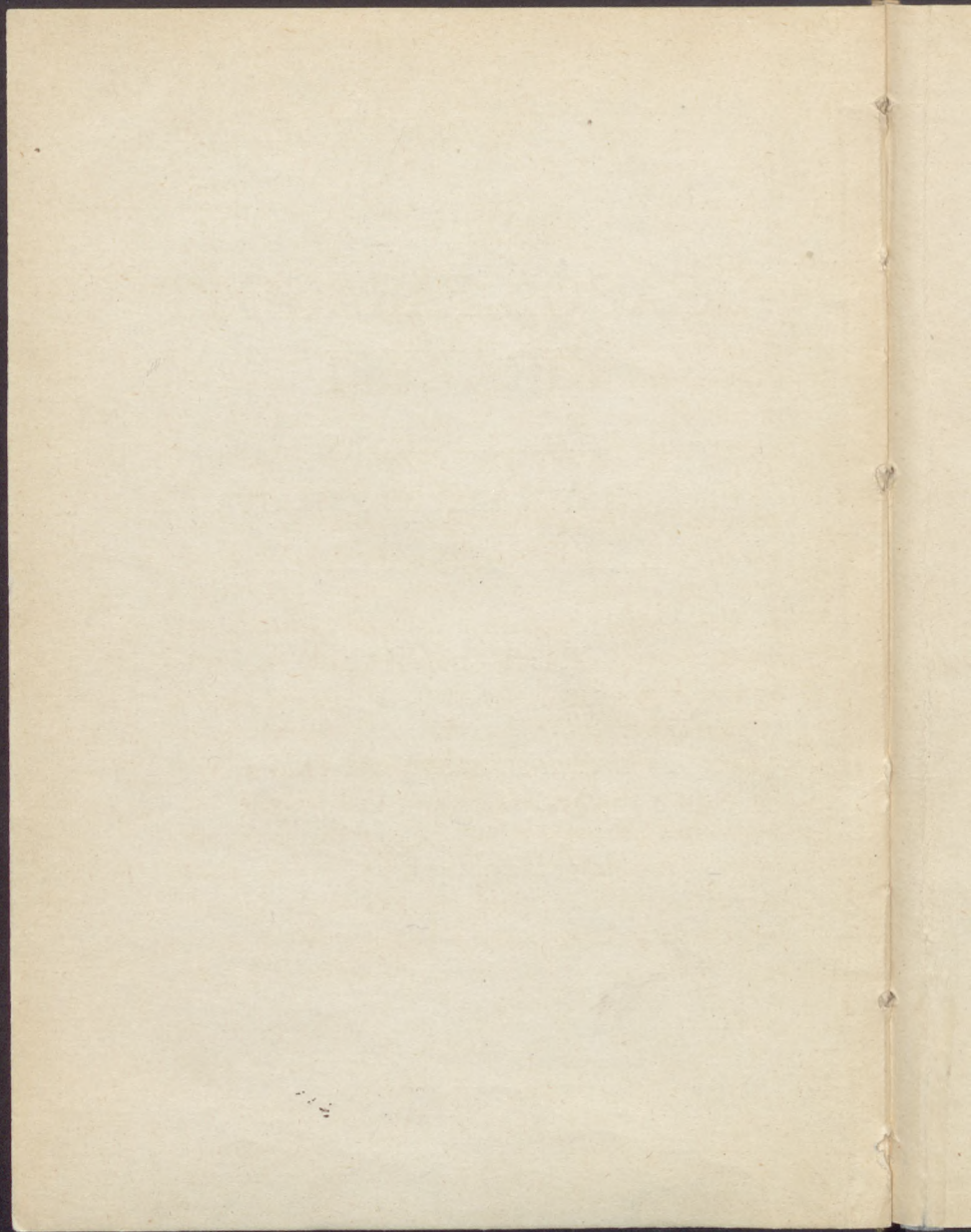
TÁNCOLNAK:

A királyfi *A fabáb*

A királykisasszony *Az erdő*

A tündér *A patak*

A három virág

A SZINPAD.

Groteszken primitív kép. A háttérben három kicsi dombocska domborodik szépen, egyformán, egymás mellett. A két szélsőn egy-egy váracska áll. Kis tornyos játékvárak. A baloldalinak külső fala hiányzik, hogy belé lehessen látni, mint régi, kedves olasz képeken. Látunk is egy kicsi szobát, abban is asztalt, széket és rokkát. (Egyéb talán nem is férne.) Jobb falában kisablak nyílik a vidékre és elől lépcsős ut vezet le a gyönyörűszip kastélyból a patakhoz, mert a dombot patakocská öleli körül. De nem ám holmi zavarosan ugráló alaktalan víz. Széles, jóságos, kerek kékezüst hullámok sorakoznak csendben, őszinte magamutató rajzzal, mint száz fekvő asszony mellei. Az ut hiddal hajlik át rajtuk. De a patakocská kékezüst gyűrűjét fenyeserdő feketezőld abroncsa fogja körül. Bizony nagy rengeteg. Három szép sorban állnak a fák mozdulatlanul. Mertezek sem borzas, tépázott bozótok. Kitárt karjaikról nehéz zöld függönyök hullnak alá, szépegyformán, mintha rejtő, őrző jólnevelt udvarhölgyek szigorú sora volna.

*Az erdőből ut vezet ki a világba. Az ut szélén egy nagy kő hever. (A szinpad közepetáján.) Kövek között kanyarog fel az utacska a jobboldali szomszéd váracska csukott kapujához.**

Azután már csak az egy arany színű ég látszik. És minden egyszerű és rendes. Mert ebben a világban a dolgok már békét és szövetséget kötöttek egymással. Egymással nincs több bajuk. Utolsó szavuk ez és az ember feleletét várják.

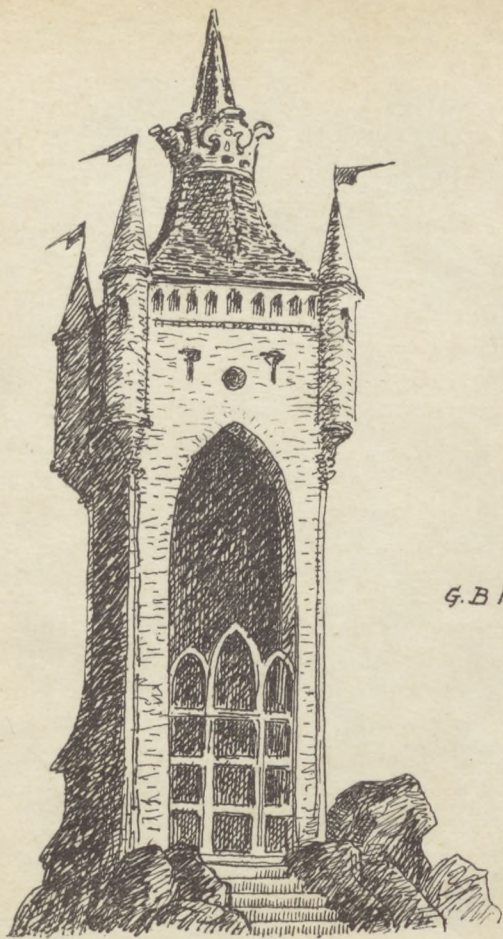
ELSŐ TÁNC.

Fent a függöny. És amint szemünk utána emelkedett, a kép csucsában, a középső dombocska tetején egy szürkefátylas magas nőt pillantunk meg. Mozdulatlanul áll, és messzire néz. De szürke fátyol hull az arca elé is. Valami fájdalmas van benne (annak a várásnak fájdalma talán ?); valami titokzatos, félelmes is. Ez bizonyosan nem emberfia. De mégis szeretni kell.

Lenta dombocskatővében, erdőcske közepében a kis királykisasszony játszadozik. Hosszú arany ha-

** Az utak mindig be akarnak ömleni a házba. De kicsukják őket. Az utak veszedelmes ellenségei a békés emberi otthonoknak.*

A szerző.

G.B.M.

ján arany korona, vékony vállán finom ezüstpalást. Virágokkal a kezében csudálkozva s kíváncsian táncolja körül afákat. De azok nem mozdulnak. Ügyes, kacér, szeszélyes mozdulatokkal repdes közöttük a királykisasszony. Olyan egyedül van; szeretne összepajtáskodni velük. De a fák nem mozdulnak.

MÁSODIK TÁNC.

A zene nyugtalanabb lesz. Valami történni fog. A szürke tündér mozdul. Csudálatos, széles íveket húz karjával a vidék felett. „Legyetek készen. Most!”

Akkor megnyílik a tulsó vár kapuja és kilép rajta a királyfi. Göndörödő aranyhaján korona, széles vállán biborpalást. De bizony a paláston tarisznya és a kezében bot. Nagy vándorbot, éppen akkora, mint ő maga. A királyfi nyilván elindul világot látni.

A KIRÁLYFI

búcsút int a lassan csukódó kapuba. Azután néhány lépést előre jön. Kitarja a karját: Óh, milyen szép, nagy a világ! Ezt mind be fogja jární. Mind, az egészet! Szökdécselve jön le a lejtőn. Hej, gyönyörűszép vándorlás!

A SZÜRKE TÜNDÉR

előrehajolva figyeli a közeledő királyfi vig, muzsikás lépését. „Hát te vagy. Hát jössz végre. Régóta várlak.“ Azután lejön a dombról. Mozdulatai titokzatosak és méltóságteljesek. Átjön a hidon és belép az erdőbe, ahol a királykisasszony járja gyermekes táncát; sejtelve sincs semmiről.

A KIRÁLYKISASSZONY

kedveskedve bókol a szürkefátylas tündér előtt és hizelegve körültáncolja őt is.

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

szigorúan mutat fel a várba: Menj fel. Menj haza. Rögtön takarodj.

A KIRÁLYKISASSZONY

durcáskodik: Nem megyek. Mért menjek? Azért se. Hirtelen elugrik, mint a macska és eltáncol. Fogj meg ha tudsz.

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

kitárja karjait, melyekről fátyol lobog, mint két

G.B.M.

szürke szárny. És mintha repülne velük a királykisasszony után. Eléri. Bűvös mozdulatokkal hajtja vissza.

A KIRÁLYKISASSZONY

szepegve fut a hid felé és durcásan, búsan kullog fel a várba. De visszafenyeket: No megállj csak!

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

hátra-hátra néz az uton közeledő királyfi felé és úgy hesegeti fel a királykisasszonyt. Nyilvánvaló: nem akarja, hogy meglássák egymást. Mikor a királykisasszony már fent halad, lehorgasztott fejecskejével a dombon, ő maga megfordul, az erdő szélére lép és kitárt karokkal várja az éppen odaérkező királyfit. Vajjon mit akar? Talán csak nem magát kellett?

A KIRÁLYFI

éppen az erdő elé ért, amint észreveszi az előtte megjelenő tündért. Meglepetve áll meg. Ki lehet az? Mi lehet az?

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

valami halk, mozdulatlan ringás hullámszik dere-

kából karjain végig. Hívás ez, vajjon? Ha érted, édes hívás. Ha nem érted, félelmes ismeretlenség.

A KIRÁLYFI

nem érti. Nyugtalanul huzódik vissza. De mintha delejes örvényből huzná ki nehezen gyenge tagjait. Hanem mi történik akkor. Amint a színpad jobb széléhez ért, csak felnéz a dombra. Meg is megpillantja a szépséges királykisasszonyt, amint éppen a palotába lépne. Hopp! Egyszeribe belészeret. Előre fut, jobbra fut, balra fut azt se tudja, hova fusson. Karjait tárja, letérdel, felugrik, mintha repülni akarna. Hogy is nem repíti fel ilyen forgószelem szerelem? Hiszen a zene is mondja. Valami hánykodó, vergődő vágyódás a tánca. Mintha köteleit tépné. Mintha kinzó guzs volna rajta a saját teste, a világ!

A KIRÁLYKISASSZONY

de a királykisasszony nem vette őt észre. Nem tudja, hogy itt van már a királyfi.* Nem tud semmit.

**Mindig ebből származik a baj. A királykisasszonyok mindig arra várnak, hogy a kétszemükkel lássák a dolgot. De akkor már a java elveszett. Ez így van. A szerző.*

Csak beül a váracskába, (ahova olyan szépen belátni) a rokka elé, az ablak mellé és dolgozik. (Ilyenkor dolgozik!)

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

Bezzeg ő látja mi történt. Nem lehet azt nem látni. A királyfinak a királykisasszony kell. De nagyon! Meghajlik magas alakja, karjait összecsukja feje felett és visszahúzódik az erdőbe, a hidon át, fel a dombra. Mért fáj ez neki? Vajjon mit akart?

HARMADIK TÁNC (NAGY BALLET).

A KIRÁLYFI

felugrik: „Felmegyek hozzá. Hiszen ez a leg-egyszerűbb.“* És örvendő fut az erdő felé. Hanem amint éppen betenné a lábát, hát mi történik!

A SZÜRKEFÁTYLAS TÜNDÉR

büvös köröket rajzol karjaival. Gőgös, hatalmas parancs ez. És ime!

* Mikor a királyfiak szerelmesek, ez nem szokott mindjárt az eszükbe jutni. De csak igazi királyfiaknál van ez így.

A szerző.

AZ ERDŐ

megmozdul! Kisérteties szél módjára szól a muzsika és a fák hajlanak jobbra, hajlanak balra és galyaikat a királyfinak szögezik. Csodálatos! A törzsek hajolnak, mint karcsu asszonytestek és az ágak inganak, mint vékony asszonykarok és libeg a lomb, mint lengő zöld fátylak. Mintha asszonyokká elevenedtek volna a fák.

A KIRÁLYFI

visszahőköl és egy percre meggondolja magát. De felnéz a palotába. Ott a királykisasszony! Fel kell jutnia, akárhogy is! Nem azért királyfi ő, hogy megijedjen egy eleven erdőtől. Leteszi a nagy vándorbotot és elszántan nekifut a fának. Hanem mi történik most! . . .

AZ ERDŐ

elindul! Három sor fája, mint három táncoló örvény kavargó a dombocska körül. Hogy jutsz itt át királyfi?! Hát kezdődik a táncműzelem.

A KIRÁLYFI

nekifut a boszorkányos táncoló erdőnek, meg

visszapattan. Kétszer, háromszor. Már bent van az első sor mögött!

AZ ERDŐ

Ime megállt fának legkülső sora, mintha megdermedt volna. Megtört a varázs. De még két sor fa tánca örvényli körül a drága dombocskát. A legkülső sor táncolt leglassabban.

A KIRÁLYFI

Bent a bárány, kint a farkas, kezdődik új tánc. Itt már nehezebb bejutni a fák között. Gyorsabb a forgás; sebesebb az örvény. De egy helyt itt is átsurran.

AZ ERDŐ

fának két sora állott már meg. Csak koronáikat ingatják még. Azért-e, mert nem tudnak mindjárt megállni, vagy pedig azt mondják: Hiába! Nem, nem, nem, nem? Majd meglátjuk.

A KIRÁLYFI

nagyon ügyes ám! De a harmadik sor. Az aztán valami! Mint az ördögszekér a viharban, mint a veszett boszorkányok, hányak zöld

kereket előtte a fák. De a királyfi se rest. Őt a szerelem veti-hányja. Hopp! Tul van. Épen a hid előtt. Mi lesz most? Indul a hidnak! Tenné már rá a lábát.

A TÜNDÉR

aki onnan felülről nézte a dolgot és karjait, testét csodálatos körökben mozgatta, mintha ő hajtotta volna a fákat, mintha kanyargó sorukat forgatta volna, mint egy bűvös karikást, a tündér mondom, másodszor is nagy boszorkányos parancsot int.

NEGYEDIK TÁNC (NAGY BALLET).

A PATAK

felemelkedik medrében és kékezüst hullámai felemelik a hidat, hogy az hátracsapódik a domb lejtőjére. No, királyfi, ez aztán a tánc! Hullám-tánc! Kékezüst fátylak siklanak, inganak-ringanak. Mintha száz asszony vonagló teste volna. Talán az is?

A KIRÁLYFI

megint visszahököl. De ő olyan, hogy ennek

is nekimegy. Hanem most az egyszer hiába fut
a parton fel-alá.

A PATAK

hullámtánca, csobogó, csengő, kigyózó gyűrűje
nem enged rést. Mondja is az erdő a királyfi
mögött még mindig, hogy nem, nem, nem, nem!

A KIRÁLYFI

végül fáradtan, legyőzve kullog vissza a nemgető
erdőn. Vissza a botjához. Felemeli búsan. Istenem,
de szomorú. Hiába! Nem lehet hozzáférni a király-
kisasszonyhoz. Lehorgasztott fejjel indul el jobbra.

AZ ERDŐ ÉS A PATAK:

megállt és visszafeküdt a hid.

A KIRÁLYKISASSZONY

pedig mit csinált azalatt? Hát pörgette az orsót.
Semmit se csinált.* Nem is tudta, hogy odalent
van már a királyfi.

* Az különben helyesen van, hogy a királykisasszo-
nyok nem segítenek a királyfiknak az értük való harcban.

A szerző.

ÖTÖDIK TÁNC.

A KIRÁLYFI

azonban még egyszer visszanéz. Hogy is tudna anélkül elmenni. Kitárja a karjait: Nem, nem lehet lemondani róla, nem lehet elszakadni tőle! Visszafordul. Elindul megint az erdő felé. De megáll. Hiszen arra nem lehet. Istenem, istenem, mit tegyek! Látja a váráblakán át a kis aranykoronát. Ott van! Ha kihajolna és lenézne. Ha tudná, hogy itt vagyok. Hogy vétessem magam észre? Ugrik magasra, ágaskodik. Hiába! Hirtelen ötlete támad. Leveszi fejéről a koronát. Szeretettel forgatja, nézi: Büszkeségem, jelvényem, diszem. Te jelentsd, hogy itt vagyok. És felteszi a koronát a bot végibe, feláll a nagy köre és magasan felnyújtja. Integet vele: Hé, királykisasszony!

A KIRÁLYKISASSZONY

felnéz. Észreveszi a koronát az ablak előtt, kíváncsian szemléli. De a munkáját sem hagyja félbe azért. Mikor jól megnézte, tovább pörgeti az orsót.

A KIRÁLYFI

visszahúzza a koronás botot. Izgatott lesz. Hall-

gatódzik. Meg van sértve : Micsoda ? Hát nem elég neki a korona ? Rá se hederít ? Pedig nincs több ilyen korona hetedhétországon. Mindegy. Észre kell engem vennie. Ha a korona nem elég, mutatok neki többet. Erre a királyfi ledobja válláról szép biborpalástját és leköti derekáról a kardot. Ebből vajjon mi lesz ? A szép egyenes kardot, egy-kettőre keresztbe köti a botra, olyan lesz, akár egy madárijesztő váza. Akkor rájahuzza biborpalástját és a tetejére tüzi az aranykoronát. Majdnem olyan ez már, mint az igazi királyfi. Ha kiállítaná a buzaföldbe, a mezei madarak el is hinnék. Na most, királykisasszony ! Lásd meg, ki van itt ! Magasra emeli koronás, palástos botját. Büszkén, diadalmasan. Minden disze, királyi jelvénye ez a lobogó. Ő maga amolyan egyszerű, disztelen szőke fiuként ágaskodik már csak alatta.

A KIRÁLYKISASSZONY

észreveszi a királyi díszeket. Ez már valami. A munka megáll, a fejecske érdeklődve fordul a furcsa zászló felé. De nincs tovább. Kis idő múlva megint lehallik az orsónak pörgése.

A KIRÁLYFI

kétségbeesetten húzza vissza koronás madár-
ijesztőjét. Mitévő legyen most? Törne, zúzna
keservében! Lehetetlen, hogy nyugton maradjon
a szépséges királykisasszony, ha tudja, hogy én
vagyok itt lent. Nyilván a bábu rossz még. Tökélet-
len. Nem hordja szépségemet, nem jelent engemet.
Kapja magát a királyfi és végső elszánással kirántja
a kardját. Ugyan mit akar? Hát — uram bocsá' —
többől lenyisszenti szép, hosszú aranyhaját! Aztán
ráfésüli a parókát a botra, arra meg rányomja
a koronát. De most már igazán szakasztott a
királyfi! Messziről az édes szüléje is annak
mondaná.* Na most! Mégegyszer felnyújtja a
fabábut. Nem gőgösen, nem lelkesen. Csak
úgy egyszerűen, ahogy legjobb művét mutatja
az ember hirnökül: Lásd! Itt vagyok!

A KIRÁLYKISASSZONY

rokkája egyszeribe elakad. Felugrik, elcsudál-

* Bizony, ilyenek azok a királyfiak. A saját bőrüket
lenyuznák, hogy képük hű mását megcsinálják. Bizony!

A szerző

kozik : Óh, be szép. Ó, milyen meleg lesz a szive!
Ilyet talán még nem is érzett. Két kis kezét ki-
nyújtja az ablakon. Ez a legszebb. Ez az enyém
legyen !

A KIRÁLYFI

boldogan táncoltatja, kelletti a bábut és maga
mögéje bujva, csalogatva táncol vele hátrafelé :
Le fogsz jönni, le fogsz jönni !

A KIRÁLYKISASSZONY

ijedten hajlik ki az ablakon : Elmegy ? Jaj Is-
tenem ! Utána futok. Hanem mielőtt kilépne rajta,
kis tükröt kap fel az asztalról : Elég szép va-
gyok-e ? Fogok-e a szép királyfinak tetszeni ?
Csinosítja magát, mint a kis macska, térdigérő,
aranyfolyóhaját megemelgeti. Aztán kisurran.

A TÜNDÉR

ugyan mit csinált azalatt ? Csak nézte moz-
dulatlanul a furcsa királyfit, hogy ölti minden
díszét, szépségét egy fabábra. Hanem mikor
látja, hogy a haját is levágja és a fából
faragott királyfival csalogatva eltáncol, akkor
lassu, lopódzó lépéssel lejön a lejtőn és az

erdőbe rejtőzik. Előrehajolva nézi. Mint az ugrásra kész vad, lesben. Mit akar?

HATODIK TÁNC (KIS BALLET).

A KIRÁLYKISASSZONY

is leért éppen akkor. Át is fut az erdőbe és mosolyogva, kacéran táncol a fából faragott királyfi felé, akivel az igazi királyfi már a szinpad jobb sarkába ért.

A KIRÁLYFI

akkor kiegyenesedik: Végre, végre, itt vagy! Beszurja a botkirályfit a földbe (éppen hátat fordít a nézőknek) és maga kilép mögüle. Kitárt karokkal, büszkén, boldogan . . . De jaj! Mi ez? . . .

A KIRÁLYKISASSZONY

undorodva és ijedten szökik vissza előre: Ki ez a csunya, disztelen, kopasz ember? Mit akar az ilyen egy királykisasszonytól? (Jajszegény királyfi, koronátlan vagy és kopasz.)

A KIRÁLYFI

még mosolyog, még tárja a karjait, még kergeti

a hátráló királykisasszonyt: Hiszen ez csak szerelmes játék. Jaj szegény királyfi.

A KIRÁLYKISASSZONY

szeme azonban a szép fabábun csüng, annak integet, ahhoz akar jutni és táncolva kerülgeti a csunya kopasz embert.

A KIRÁLYFI

akkor megérti. Elébe áll: Mit akarsz? Hová táncolsz? Hiszen az egy fabáb csak. Ami dísz van rajta, az mind én vagyok. Én, én, én! (Jaj szegény királyfi) . . . és így kergetődznek.

A TÜNDÉR

mintha csak arra várt volna. Mikor azok ketten a szinpad közepetáján kerülgetik egymást és a botkirályfi hátul egyedül áll, a tündér kijön az erdőből jobbra a fából faragott királyfihoz. Szürke fátylai fenyegetően lobognak. Ime, kerülgeti a bábút, bűvös, csodálatos tündértáncba kezd. Babonázza a bábút! És ime, nézd csak, nézd!

A FABÁB

megmozog. Palástja halkán libeg, mintha telne

testtel. Parókája meging. Mintha fej bujt volna alája. És, nézd csak! Megemeli a karját. Recscsenő, kopogó muzsika szól. Mintha görcsös galyak törnének. A fából faragott királyfi megmozdul. Ha valaki azt gondolja, hogy a sülyesz-tőből bujt belé egy hórihorgas színész . . . Jó! Én nem bánom!

A KIRÁLYKISASSZONY

észreveszi mozdulását és hívja. Gyere, segíts rajtam! Értjük el egymást! Nézd, ez a csunya kopasz meg akar fogni. (Jaj szegény királyfi.)

A TÜNDÉR

még egy mozdulatot tesz, meglöki a bábút és azután visszalopózik az erdőbe.

A FABÁB

pedig elindult az istenadta! Táncol a királykisasszony felé. Táncol! Mintha minden tagját kettétörné, hogy hajlíthassa. Hiába! Fabáb, csak fabáb marad. Akárki meglássa. Csak egy nem.

A KIRÁLYKISASSZONY

csak azt látja, hogy rajta a korona, rajta a palást,

G.B.M.

rajta göndörödik a szép aranyhaj. A királykisasszonyoknak az kell. Táncolhat a királyfi.

A KIRÁLYFI

táncolhat oly bódító szépen, büvölő busan, ahogy csak tagjaiba ömlött lelke tudni adta. Hiába, hiába.

A KIRÁLYKISASSZONY

jobbra kerül, balra kerül. Fogd meg párom játék ez. Egy ideig még tart. Most! Mégis elérte a párját. Azt a fabábot! No, megérdemelte!

A KIRÁLYKISASSZONY

összefogódzkodik a fából faragott királyfival és ráncigálja táncra. Táncol is az istenadta. Recseg, ropog minden szálkája. Így táncolnak ki a színpadról.

INTERMEZZO.

A KIRÁLYFI

pedig ott áll egyedül, palásttalan, koronátlan, kopaszán és nézi, hogy táncol el a százszor-szép királykisasszony egy fabábbal, melyet ő

faragott. És nézi, hogy két keze műve, melyre rárakta saját szépségeit, hogy hirnöke legyen, eltáncolja előle a kedvest, aki pedig bizonyára őt várta, őt kereste csak.* Jaj, szegény királyfi. Bizony neked befellegzett. Immár rád is esteledik. Borus, nehéz, szürke lesz a táj. Mindennek vége. Leül szegény egy kőre, amelyik ott hever az utszéken és kezébe temeti kopasz fejét. Nem mozdul semmi. Csak a zene mondja: „Nyomorult szerelem. Hitvány királykisasszonyok. Mit ér így az élet?” De semmi sem mozdul. Mert legfenékre süllyedt minden, ami csak szállt és lebegett. Bizony olyan ez a bánat, mint egy végtelen egyforma pusztaság, szétömlik rajta a zene, mint az eltévedt szél. Így ül ott sokáig a királyfi és nehezedik rá a nehéz sötétség, talán el is temeti.

HETEDIK TÁNC *(NAGY BALLET ÉS APOTHEOSIS).*

Hanem amint sötétedik, valami nyugtalanság borzong végig a vidéken.

* *Nem is hinnéd, kedves olvasó, milyen gyakran esik ez meg a bábfaragó királyfiakkal.* *A szerző.*

A TÜNDÉR

kilép az erdőből. Szürke fátylai mintha világítani kezdenének. Elindul. Jobbra int, balra int. Mintha gyors parancsokat osztogatna széjjel. Valami titokzatos nyüzsgés, zúgás közeledik a muzsikában. Minden ott áll a hol állt, mégis mintha minden alakot változtatott volna.* És most kezdődik a tündér bűvölő tánca. Most látszik csak meg, hogy ő itt királynő, mindenek felett. Előbb körül-körül kerülgeti a gubbasztó királyfit, leselkedő, hizelgő, cirógató táncsal. Most szenvedsz. Így van jól. Most elpártolsz az élettől. Most az enyém vagy! És ime körül repdes, mint a lidérc, mint a világító csodadenevér. És a merre fordul, sohse látott tündéri világosság dereng. (Ilyen fénye lehet a holdnak otthon Holdországban.) És amerre fordul, megborzongnak, feleletet sugnak és megmozdulnak a dolgok. Még egyszer körülrepül gyorsabb körben és a dolgok elindulnak utána. Elindulnak az erdő zöldfátylas fái és a patak kékezüst-

** Ezt meg kell magyarázni. Ez t. i. minden este megtörténik. Éjszaka a dolgok levetik álarcukat. Ezt érezzük csak nem látjuk, mert sötét van. De tudjuk, hogy éjszaka minden megváltozik.*

A szerző.

fátylu hullámai kilépnek medrükből. Gyertek, gyertek, mind gyertek az én szomorú királyfim köré. És hódoló táncban félkörben ömlenek a kopasz és dísztelen búsuló felé. Gyertek még többen, mindnyájan gyertek. Most szenved; most a miénk! És mintha a dombocska lejtője lecsusznék: gurul le róla, ami rajta volt: a virág és bokor és kő. De zajtalanul és engedelmesen. És ki tudja, honnan jönnek még tündérek és manók. Mert, ha ennyi mozdul, minden mozdulhat. És ime a kopaszkirályfi körött hódolva táncolnak a dolgok. A tündér pedig mögéje lép akkor. Csendesen, anyásan. Királyfi, vedd fel a fejed. Királyfi nézz körül.

A KIRÁLYFI

felveti fejét, szemét körülhordozza: Óh! Mi ez?! Mintha alvó valóságból, álomba ébredne. Hol vagyok? Milyen könnyű lesz szegény megkínzott szívem! Hiszen ez más világ. Hol a fájdalom? Szinte keresi. Elmúlt az elmúlt világgal!*

* *Látod királyfi, mitől jó a táncvilág? Ha rossz a világ, akkor nincs is. Minden úgy táncol, ahogy szenved dobog. De ez nemcsak a színházban van így.*

A szerző.

A TÜNDÉR

akkor elébe lép. Nálam vagy királyfi. Az én országomban. És fájdalmad elmúlt, az elmúlt világgal.

A KIRÁLYFI

révedezve fogja meg a tündér kezét. Így mozdul az álmodó és holdkóros. Óh, ismeretlen tündér, nagyon szenvedtem! És a fájdalom-múlás pihenő bágyadtságával a tündér kezébe teszi másik kezét is és ráhajtja fejét. A királyfi megadta magát.

A TÜNDÉR

megsimogatja és int. Hódoljatok! Ő most a királyunk. És . . .

MINDEN DOLGOK

hódolnak és borulnak. És ime . . .

A TÜNDÉR

egy virágnak kelyhéből gyönyörű aranyhajat vesz elő és a királyfi fejére simítja. Óh, százszor szebb, mint elveszett haja!

A VIRÁG

bókol kelyhével és eltáncol.

MÁSİK VIRÁG

jön és kelyhét a tündér keze alá tartja.

A TÜNDÉR

gyönyörű aranykoronát vesz elő és a királyfi fejére teszi. Óh, százszor szebb, mint elveszett koronája!

NAGY CSODALILIOM

jön harmadiknak és óriás harangjából a tündér szép szírompalástot vesz elő és a királyfi vállára veti. Aztán parancsolóan int seregeinek.

A KIRÁLYFI

fellál ültéből. Óh, százszor szebb, mint valaha elveszett mivolta volt. (Vajjon egészen elveszett-e?)

MINDEN DOLGOK

ünnepeelve táncolják körül. Sorfalat állnak a fák, lába alá fekszenek a hullámok biztos utnak

és futnak előtte a kisebb virágok, tündérvirágok és má-
nók, repdeső tarka fullajtárok fel a domboldalra.
A domb aljába vezet a hullámút és a fásor.

A TÜNDÉR

akkor kézenfogja a királyfit és a hullámokon
lépdelve, a bókáló fák közt átvezeti balra a
domb lábához, ahol köréje csoportosulnak a
fák és virágok, eleven lugas: Ime, ez a tró-
nus. Most itt király vagy, a lelket értő dolgok
felett.

A KIRÁLYFI

mámorosan néz körül. Diadal, pompa, és fé-
nyesség: Nincsen már fájdalom és nincsen már
éjszaka.*

NYOLCADIK TÁNC (KIS BALLET).

Tehát diadal, pompa és fényesség van és a

* Ezt is meg kell magyarázni. A sötétség rejtő fátyla
a dolgoknak, de ha egyszer megmutatják magukat,
akkor nincs többé fátyol és nincs sötétség. A királyfi
számára például már nincs többé éjszaka. A szerző.

hódoló dolgok közepette ragyog a királyfi. Akkor egyszerre csak megjelenik a tulsó oldalon

A KIRÁLYKISASSZONY

a fabákkal és ráncigálja, cibálja táncra. Táncolna is az istenadta

FABÁB

de bizony már nagyon kificamodott. Koronája félrecsapva, mint a részeg ember kalapja, parókája nyakába csuszott és a szép biborpalást félvállán alig fityeg már. Elromlott a fából faragott királyfi és ugyan furcsa táncot jár.

A KIRÁLYKISASSZONY

kétségbeesetten biztatja siralmas párját. Dühös rá, öklözi, egyenesítgeti. Talán már utálja is. De hát ha már ezt választotta és nincs más. Hát amint így kinlódik vele, egyszer csak bejut a fenyőfák sorfalába, melynek végiben ott tündöklük az igazi királyfi! No, eláll a szeme, szája a királykisasszonynak. Úgy el is löki mindjárt a szerencsétlen fabábot, hogy mindene szétgurul. Rámosolyog a királyfira és kinyújtja feléje két kicsi kezét. Mégis ez a legszebb. Ez az enyém

G.B.M.

legyen!* El is indul feléje kedveskedő, kacérkodó, magát kellettő táncsal.

A KIRÁLYFI

amint észreveszi, a szívéhez kap. Hiába mégis, ő a királykisasszony. Hanem azután szemrehányó, elutasító mozdulatot tesz. Most úgy-e kellenék? Korona, palást és haj kellenek neked. Menj a bábudhoz. Ott van. Ott fekszik. Menj. Nekem nem kellesz. Avval elfordul tőle és a szinpad hátsó része felé megy.

A TÜNDÉR

kiséri. De nem bizalmasan, kézenfogva, mint idáig. Mikor a királyfi szívéhez kapott, ő visszahuzta a kezét és hátrább lépett és mintha jobban fátylaiba burkolózott volna.

A KIRÁLYKISASSZONY

megijed. Jaj Istenem! Elmegy a szép királyfi? Haragszik? Utána futok. (És el is indul.)

* A királykisasszonyok ilyen egyszerűen gondolkodnak.

A szerző.

KILENCEDIK TÁNC (NAGY BALLET).

A FÁK

kettős sorfala azonban összehajlik a királykisasszony előtt és elzárja útját, mint egy csukódó V betű.

A KIRÁLYKISASSZONY

körültáncolja a V betű belső szárát, hogy ott jusson a királyfihoz.

A FÁK

azonban új szárát nyujtanak elébe és egymásba folyó V betűk csillagalakja zárja el végül a dombot és a királyfit a királykisasszony elől. Kint a farkas, bent a bárány-játék ez megint. Hanem mint csillagvár állnak a fenyvesek egymásbaszögelő falai és közöttük kigyószik a hullámok tánca.

TIZEDIK TÁNC.

A KIRÁLYKISASSZONY

végül is belefárad. Arca elé csapja két kis kezét és sirva fut el (a szinpad jobb végibe). Hanem ott belebotlik az élettelenül heverő

fabádba. Majd hogy átbukik rajta. A királykisasszony undorodva és elkeseredve nézi. Felrugja a koronáját. Hát ez vakított el. Felrugja a palástját. Hát ez csavarta el a fejem. Megrugja a parókát. Hát ebbe szerettem bele? Aztán borzasztó elkeseredésben lekapja a koronát a fejéről és odavágja a fabádbhoz. Lehányja a válláról szép ezüstpalástját. Semmi sem kell, semmi! Ne legyen semmi! De még ennél többet is cselekszik. Kirántja öve mellől a nagy ollót (rendes királykisasszony nem jár varrószerszám nélkül) és térdigérő, szép aranyfolyó haját vállig levágja. Semmi sem kell, semmi! Nem kellek a királyfinak, hát legyek csunya, szegény, utolsó, semmi! Aztán leborul az elé a kő elé, melyen bujában ült annakelőtte a királyfi és nagyzokogva ráborul. (Szegény királykisasszony! Bizony, inkább fázó, kopott kis pásztorleánynak nézné most valaki.)

A KIRÁLYFI

azonban csak nem nyughatott ott a fenyővár mögött. Nehezen fordult ő el mégis a királykisasszonytól. Valami mégis bizsergeti. Mégis előjön ő ott a szinpad mélyén az erdőből. Maga sem tudja talán mit akar. Csak úgy ballag, andalogva,

valami édes muzsikára. Amint így előbbre jön, hát csak megpillantja a siránczó királykisasszonyt. Lám, nem gőgös már, nem kacér szegényke. Elhánnya magától minden díszét. Megalázkodott.

A KIRÁLYKISASSZONY

hirtelen felugrik. Első mozdulata, hogy rejtőzék. Mintha csepp tenyerei mögé akarna bujni. Szégyeli magát. Oh, csunya vagyok és díztelen. Utálni fog. Ne, ne, inkább sohse lásson! És apró lépésekkel hátrál, arcát félrefordítva. Végül a színpad legszélső sarkában fázósan összekuporodik.

A KIRÁLYFI

azonban követi: Mikor gőgösen, koronásan, palástosan jöttél és nyujtottad értem két kis kezed, akkor elfordultam tőled. De most megalázkodtál és hasonlatos vagy egy szegény pásztorleányhoz, most palástomba takarlak és magamhoz öllelek. Ésekképen cselekedett. Fölébe-hajolt a kuporgó királykisasszonynak, palástjába takarta és magához felemelte.

A TÜNDÉR

aggodalmasan és óvatosan követte a királyfit,

mint aki érzi, hogy mi lesz a vége. Mikor pedig látta, hogyan közeledik a királykisasszonyhoz, hogyan hajol föléje, akkor széles köröket vágott a levegőbe, mint jajveszéklő hadonázás. Vissza, vissza, én seregem! Mindennek vége!

A DOLGOK

pedig visszahuzódnak. Fák a helyükre, vizek a medrükbe. Vissza, vissza. Minden hiába volt! Visszapártolt tőlünk az ember az emberi táborba. És minthogy a királyfi máshol nyult az élet után, élettelen dermedésbe rejtőznek vissza a dolgok. S miközben lassan leborul a függöny, egyszerű és rendes lesz megint a világ. Egyszerű és rendes, mint a dolgok utolsó szava, melyre az ember végső feleletét várják. Még mindig várják.

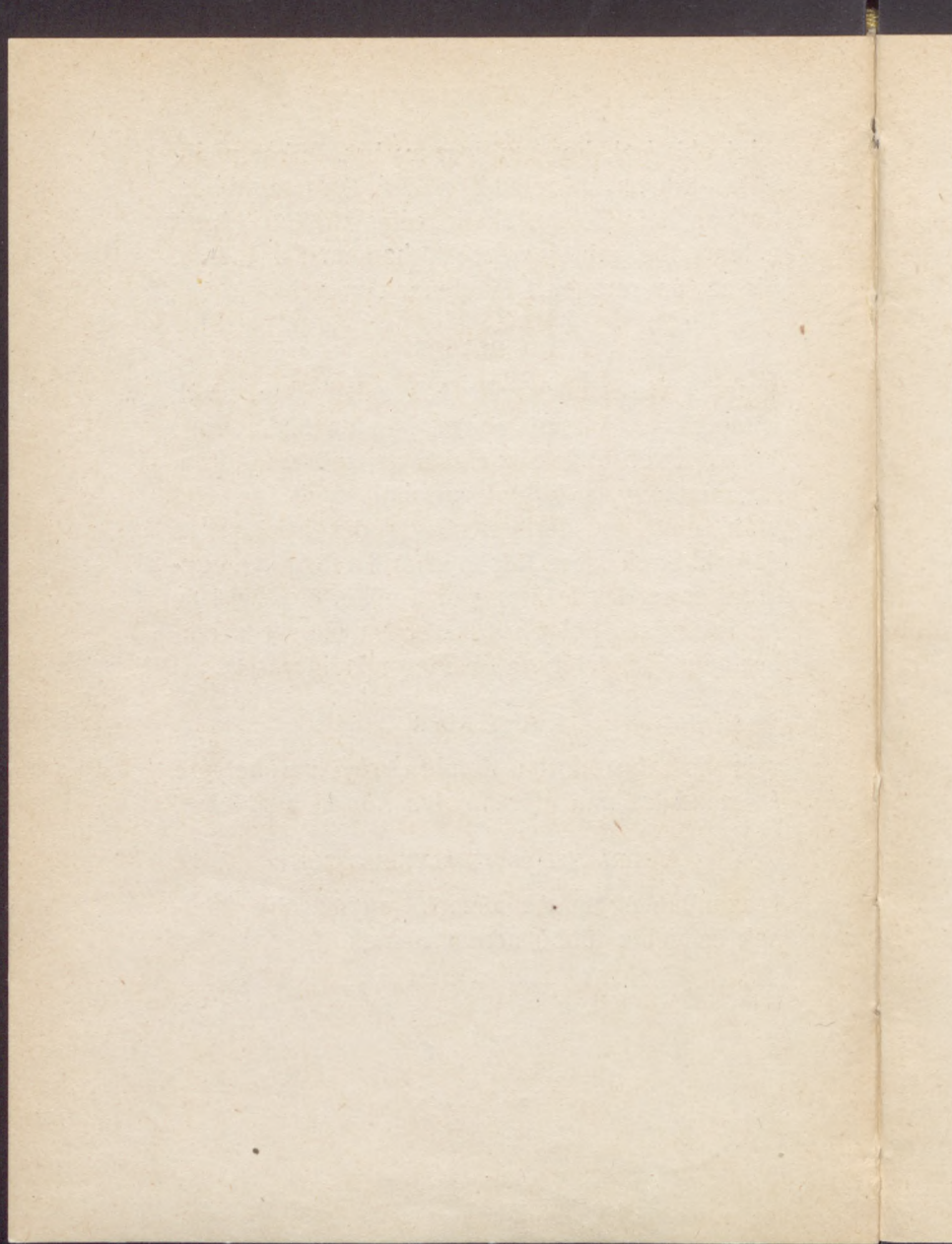
A TÜNDÉR

is visszahuzódott a dombra, régi váróhelyére és mozdulatlanul előrehajolva néz ki a vidékre.

A KIRÁLYFI ÉS KIRÁLYKISASSZONY

azonban egymásra néznek, egymásnak felelnek és velük többé nem törődnek.

IFJABB BARTÓK BÉLÁNAK

A HALÁSZ ÉS A HOLD EZÜSTJE

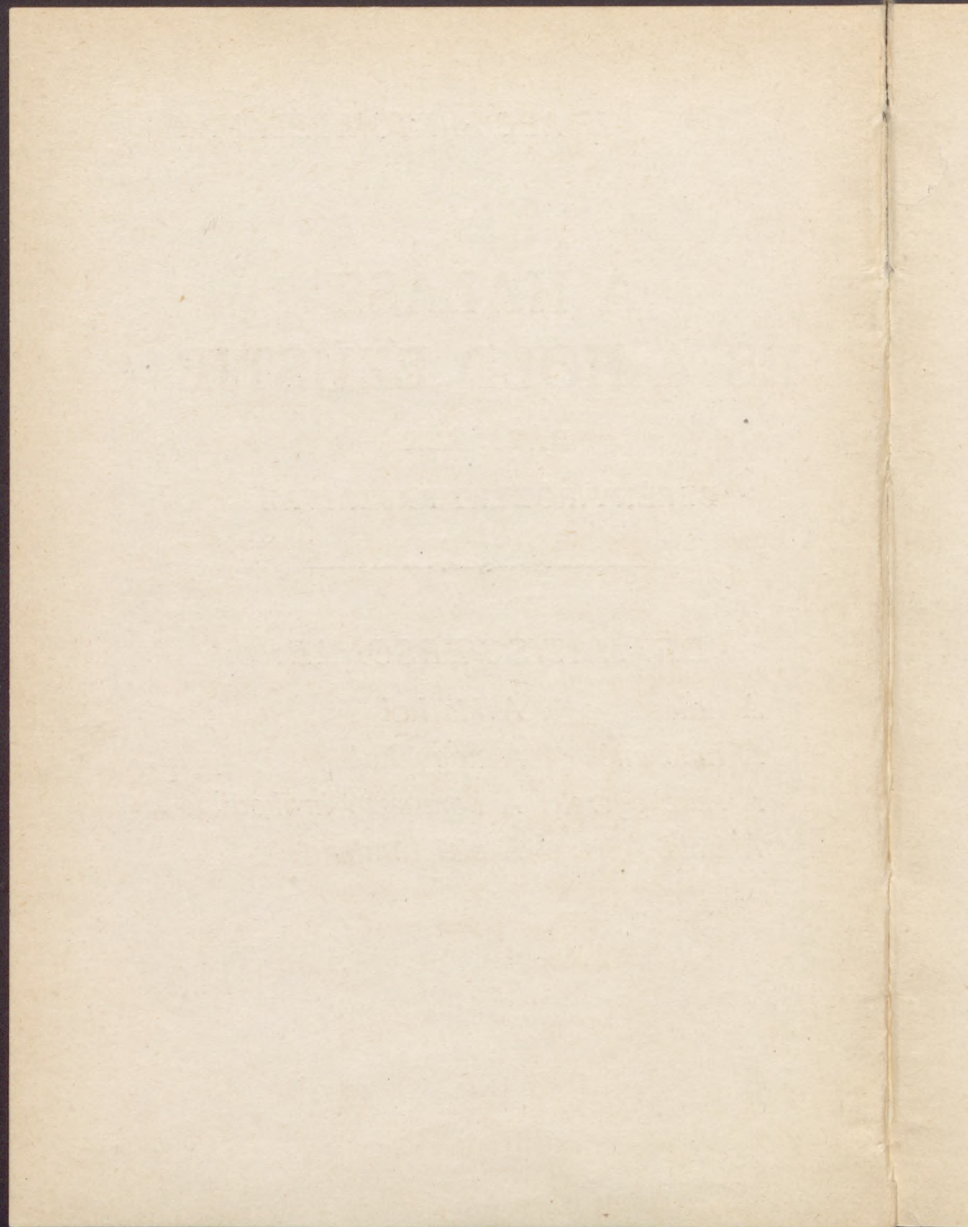
BÁBJÁTÉK

BERÉNY RÓBERT RAJZAIVAL

DRAMATIS PERSONAE:

<i>A halász</i>	<i>A kis hal</i>
<i>A halászné</i>	<i>A nagy hal</i>
<i>A száz gyerek</i>	<i>A borzasztó krokodilus</i>
<i>A hold</i>	<i>A vízi tündér</i>

*Éjszaka a tengeren. A sötét égen nagy, kerek telihold,
a sötét vizen kerek ezüst tükörképe — olyan, mint egy
nagy tallér.*

*Jobbra a halász kunyhója. Egy ablaka nyílik a vízre.
A halász jön jobbról himbáló csolnakban ülve. Egyik
kezében evező, a másikban horog.*

A HALÁSZ: *(énekel)* Én vagyok a halászlegény,
Én járok a víz tetején.
Én fogom az aranyhalat
A dunai kőhid alatt,
Csuhajja.

(A csolnakkal együtt ugrál, táncol.)

Én fogom az aranyhalat,
A dunai kőhid alatt
Csuhajja!

A HALÁSZNÉ: *(kinéz az ablakon és búcsút int)*

Isten veled, drága férj,
Nemsokára haza térj!
Pá-pá!
Hozzál haza jó sok halat,
Száz gyerekünk amit falhat,
Pá-pá. *(Eltűnik az ablakból.)*

A GYEREKEK: *(kis fejek, hadonázó kis karok csomója
hajlik ki az ablakon.)*

Papa, papa halat, halat!

A HALÁSZ: Jaj de sok a gyerekem
Hogy segítsek ezeken?
Ha fogok is kövér halat,
Csak egy falat vagy két falat,
Száz gyereket jól nem lakat.

A GYEREKEK: *(m. f.)* Papa, papa halat, halat!

A HALÁSZ: Bizony szegény vagyok nagyon.
Sohase lesz halból nagyon,
Halfogást hát abba hagyom.
Azért most én másért jöttem
Csolnakomat elkötöttem

Mikor a hold süt fölöttem.
Vízen úszó szép ezüstöt
Holdsugár amelyet föstött,
Azt halászom most ki én.
Vizezüstöt, holdezüstöt,
Avval töltök hordót, üstöt,
Azt fogom a tó vizén.
Rí otthon száz gyerekem,
Igy segíték ezeken.

A GYEREKEK : *(messziről)* Papa, papa halat, halat !

A HALÁSZ : Nézd csak, nézd, ott fürdik épen
Tó vizében, jaj de szépen
Holdezüstje. Ennyi kincs
Király kamrájába sincs.
Ha enyém lesz az a tallér,
Akkor leszek maj' gavallér.
Kidobom hát rá a horgom,
Holdezüstjét hazahordom.

*(Kidobja a horgot a hold ezüstje felé és meg
akarja fogni.)*

A HOLD : *(rázza a fejét)* Én vagyok az égi hold,
Mindent láttam ami volt,

De olyan még nem került,
Akinek ez sikerült.
Nem lehet, nem lehet,
Kifogni a képemet.

A HALÁSZ: *(ujra és újra kidobja a horgot)*

Nekem a hold kincse kell!
Nem megyek én innen el,
Mig a horgom holdezüstöt
A vízből ki nem emel.

(énekel és táncol a csolnakkal)

Nem, nem, nem, nem megyek
Nem megyek én innen el,
Mig a horgom holdezüstöt
A vízből ki nem emel.

A HOLD: Holdsugárra horgot vetni,
Ki muszáj ezt már nevetni!
Hahaha, hahaha
Ki látta ezt valaha!

A HALÁSZ: Hopp, feszül a horog-madzag,
Most leszek én mindjárt gazdag!
Nem adom ezt ezer halért,
Most fogom ki a holdtallért,

Hopp!

(Kirántja a horgot és egy kis hal fityeg rajta)

Ejnye, ejnye, mi van ott,
Az öreg hold becsapott.
Az öreg hold de megcsalt,
Kifogtam egy kicsi halt.

A HOLD: Hahaha, hahaha,
Ki látta ezt valaha!

A KIS HAL: Holdezüst én nem vagyok.
A pikkelyem se ragyog.
Hogyha kifogsz, emiatt
Száz kicsi hal megsirat.
Eressz vissza szépen kérlek,
Tó vizében tovább éljek,
Tó vizében vigan fürdök,
Magam helyett jobbat küldök.

A HALÁSZ: Már a hal nem érdekel,
Nekem a hold képe kell!
Visszadoblak téged kis hal,
Ha nem játszol szavaiddal.
Ha megtartod ígéreted,
Nem sirnak majd teéretted.

A KIS HAL: Tó vizében vigan fürdök,
Magam helyett jobbat küldök.

A HALÁSZ: *(visszaereszti a kis halat a vízbe és újra
kidobja a horgát a holdtallér után)*

Vizen úszó szép ezüstöt,
Holdsugár amelyet föstött,
Azt halászom ki biz én.
Vízezüstöt, holdezüstöt,
Avval töltök hordót, üstöt,
Azt fogom a tó vizén.

A HOLD: *(csóválja a fejét)*

Nem lehet, nem lehet,
Kifogni a képemet.

A HALÁSZ: Hopp, feszül a horog-madzag,
Most leszek én mindjárt gazdag!
Maga helyett kis hal küldte,
Ez lesz, ez a hold ezüstje,
Hopp!

(Kihuz egy nagy kövér halat)

Ejnye, ejnye mi van ott,
A hold megint becsapott.

A HOLD: Hahaha, hahaha,
 Ki látta ezt valaha!

A NAGY HAL: *(a száját tátogatva)*
 Holdezüst én nem vagyok,
 A pikkelyem se ragyog.
 Hogyha kifogsz, emiatt
 Száz kövér hal megsírat.
 Eressz vissza szépen kérlek,
 Tó vizében tovább éljek,
 Tó vizében lassan fürdök,
 Magam helyett jobbat küldök!

A HALÁSZ: Visszadoblak te nagy hal,
 Ha nem játszol szavaddal.
 Ha megtartod ígéreted,
 Nem sirnak majd teéretted.

A NAGY HAL: Tó vizében lassan fürdök,
 Magam helyett jobbat küldök.

A HALÁSZ: *(visszaereszti a nagy halat és horgát újra
 kivetí a holdtallér után)*
 Vízen úszó szép ezüstöt,
 Holdsugár amelyet föstött,

Azt halászom ki biz én.
Vízezüstöt, holdezüstöt,
Avval töltök hordót, üstöt,
Azt fogom a tó vizén.

A HOLD: Hallod e te halász ember,
Ez a tenger téged megver
Ha nem hagyod békességben
Az én ezüst ékességem,
Küldök olyat izibe,
Beesel a vizibe!

A HALÁSZ: Nem, nem, nem, nem megyek,
Nem megyek én innen el,
Mig a horgom holdezüstöt
A vízből ki nem emel.

A BORZASZTÓ KROKODILUS: *(jó balról és tátogatja
a száját)* Ham, ham, ham!
Én borzasztó, vagyok ám!
Ki ez itt, ki ez itt?
Én megeszek mindenkit!

A HALÁSZ: Ugy tudom ez nem a Nilus,
Mégis jön egy krokodilus.

Krokodilus, ham, ham, ham,
Biztos a hold küldte rám,
Hogy engemet megegyen,
Ezüstjét el ne vegyem.

A KROKODILUS: *(közelebb jön. Borzasztóan)*

Ki ez itt, ki ez itt?
Én megeszek mindenkit!

A HALÁSZ: Én vagyok a halászlegény,
Tőled meg nem ijedek én!
Olyat vágok a fejedre,
Visszakotródsz a helyedre.

(Az evezővel fejbe vágja)

Piff, paff, piff, paff, nesze neked,
Emlékbe ezt elteheted!

A BORZASZTÓ

KROKODILUS: Koponyámon tyü, de koppan!
Jaj, jaj, mindjárt összeroppan!
Látom, nem jó halászt enni,
Jobb lesz innen el is menni!

(elmerül)

A HALÁSZ: *(diadalmasan feltartja az evezőt, énekel)*

Én vagyok a halászlegény,

Én járok a víz tetején,
Én vagyok a vitéz gyerek,
Krokodilust agyonverek,
Csuhajja!

(táncol a csolnakkal)

Én vagyok a vitéz gyerek,
Krokodilust agyonverek,
Csuhajja!

De hiába vertem agyon,
Mégis szegény vagyok nagyon.
Holdezüstjét horgom el nem érte,
Fáj a szívem, majd meghalok érte.
Csalogat s ellebben, mint a füst
Hűvös vízben hűtött holdezüst.
Fáj a szívem, fáj,
Kifogni muszáj.
Még az egyszer utoljára
Vetem horgom holdsugárra
Fáj a szívem, fáj,
Kifogni muszáj.

A HOLD: *(a fejét csóválva)*

Baj lesz ebből, jól vigyázz!
A holdtallér babonáz.

A HALÁSZ: Hopp, feszül a horogmadzag,
Most leszek én mindjárt gazdag,
Most akadt fel a holdtallér,
Most leszek mindjárt gavallér.

(Nagy erőlködve húzza a horgot)

Jaj de furcsa, mi lehet
Fájdítja a szívemet.
Kis hal, nagy hal nem csügg rajta,
Nem is krokodilusfajta.
Jaj, mi lehet, amit húzok,
Teknősbéka vagy egy tűzok?
Mi lehet, mi lehet,
Fájdítja a szívemet.

*(Kihúzza kontyánál fogva
a vízitündért)*

Ó, ó, ó,
Vízitündér, bájoló!

A VÍZITÜNDÉR: Én vagyok a vízisellő,
Vízililiom lehellő.
Hullámokat görgetek,
Drágagyöngyöt csörgetek.

Szép halász, jó halász,
Engemet meg ne alázz!

A HALÁSZ: Ó, ó, ó
Vízitündér, bájoló!

A VÍZITÜNDÉR: Korállkastély, mélyen, mélyen
Vízirózsák erdejében,
Vízirózsa gyöngybogyója,
Gyémánt lesz a háladoja.
Eressz el, eressz el,
Meghálálom ezerszer!

A HALÁSZ: Óh, gyönyörű vízitündér,
Eleresztlek holdezüstér
Holdezüstér fáj a szívem,
Megreped, ha el nem viszem,
Azt a tallért ott a vizen.

A VÍZITÜNDÉR: Én vagyok a hableány,
Mind enyém az ezüst,
Mit a hold a vízre hány.

A HALÁSZ: Hamar akkor ide vele,
Hadd legyen a ladik tele.

A VÍZITÜNDÉR: Szép halász, jól vigyázz,
Holdezüstje babonáz!

A HALÁSZ: Az a tallér kell nekem,
Ha nem adod, jer velem!
(cibálja a horoggal és huzza kifelé)

A VIZITÜNDÉR: Jaj, jaj, jaj, jaj de fáj!
Adom már csak ne cibálj
Magadra vess, ha baj ér,
Nesze itt van a tallér.
*(Oda adja neki vizennyugvó ezüsttallérját
a holdnak)*
Most már gyorsan elevezz,
Engemet is elérressz!

A HALÁSZ: *(ugrálva)* Köszönöm, köszönöm,
Istenem, de nagy öröm!

A HOLD: Szamár halász azt hiszi.
Tükörképem elviszi.
Egyiket ha el is vette,
Teszek másikat helyette,
Ragyogóbb lesz, mint előbb,
Halászszívet sebezőbb.
*(Másik tallért rak le a vízre, mint maszkot véve
le arcáról)*

A HALÁSZ: Jaj de szép uj tallér van ott!
A szivem uj vágyra kapott,
Ugy-e azt is nekem adod?

A VÍZITÜNDÉR: Szép halász, jaj vigyázz!
Holdezüstje babonáz!

A HALÁSZ: Még egy tallér kell nekem,
Ha nem adod, jer velem!
(cibálja a tündért)

A TÜNDÉR: Magadra vess, ha baj ér,
Nesze még egy holdtallér.
Gyorsan, gyorsan most evezz,
Engemet is eleressz!

A HOLD: Egyiket ha el is vette,
Teszek másikat helyette.
Ragyogóbb, mint előbb,
Halászszyvet sebezőbb.

A HALÁSZ: Jaj de szép uj tallér van ott!
A szivem uj vágyra kapott,
Ugy-e azt is nekem adod?

A TÜNDÉR: Magadra vess, ha baj ér,
Nesze még egy holdtallér!

*(A harmadik tallért a csolnakba rakja,
a csolnak süllyedni kezd)*

A HALÁSZ: Jaj, nagyon is megrakod!
Sülyesztí a csolnakot!

A TÜNDÉR: Magadra vess, ha baj ér,
Nehéz ám a holdtallér!

A HOLD: Ha-ha-ha, ha-ha-ha,
Ki látta ezt valaha!

A HALÁSZ *(derékig vízben)*
Holdsugárnak ezüst terhe,
Jaj, leház már a tengerbe!
Derékig már vízben ülök,
Hű de hideg, meg is hűlök!
(nagyokat tüsszent)

A HOLD: Látod, mondtam neked szépen,
Hagyd békén a tükörképem.
Halászember fogjon halat,
A holdsugár jól nem lakat.

A HALÁSZ: *(nyakig merül)* Jaj de hideg ez a tenger.
Egész vizes lesz az ember!

(prüszköl)

Elsülyedek, jaj nekem,
Megsirat száz gyerekem!

A HOLD: Ezüstöm ha visszaadod,
Nem merül el a csolnakod.

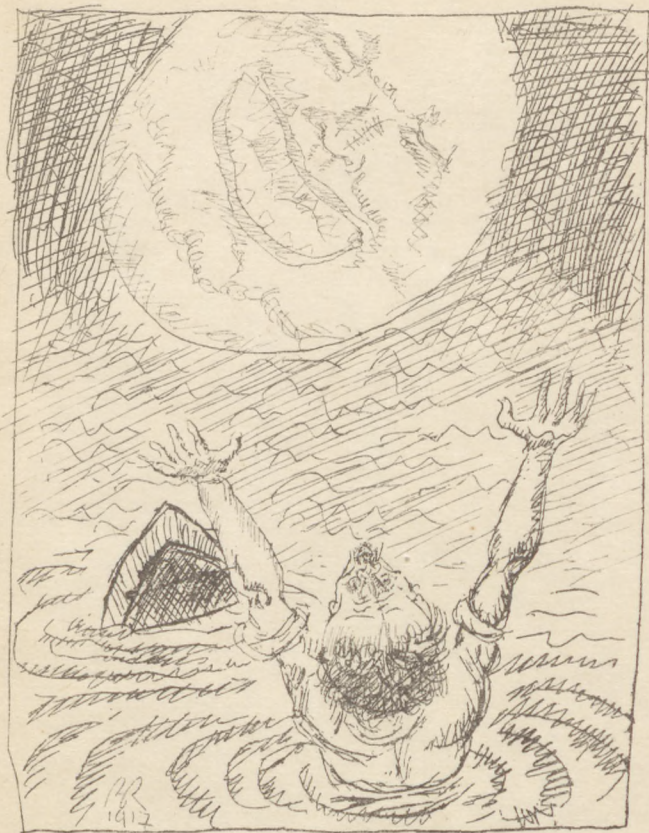
A HALÁSZ: Jaj, már adom szívesen,
Hazamegyek vizesen,
Kedves hold, csak meg ne haljak,
Martalékul vízi halnak.

(prüszköl)

A HOLD: Rajta, szépen visszatedd,
Megmentem az életed.

A HALÁSZ: *(visszateszi a holdtallérokat és kiemelkedik)*
Visszaadom, jaj de kár,
Ezüsttallér, holdsugár!

A HOLD: Lásd, mert jó vagy s visszaadod,
Az egyiket megtarthatod.

A HALÁSZ: *(ugrál)* Köszönöm, köszönöm,
Istenem, be nagy öröm!

A HOLD: És most legyen már elég
Vár otthon a feleség.

A HALÁSZ: Megmutatni hazaviszem,
Mit halásztam én a vizen,
Holdezüstöt! Ennyi kincs
Király kamrájába sincs!
Ezt adom a feleségnek,
Vége lesz a szegénységnek!

A HALÁSZNÉ: *(kihajol a kunyhó ablakán)*
Ejnye, hol késik a férjem,
Majd adok, csak visszatérjen!
Száz gyerekem éhezik,
Enni mit adjak nekik?

A SZÁZ GYEREK: Papa, papa halat, halat!

A HALÁSZ: Hé, jóestét, feleségem!
Tyűh, ha tudnád, mi van nékem!
Most hoztam ám gyönyörűt,
Ugy még senki nem örült!

A GYEREKEK: Papa, papa halat, halat!

A HALÁSZNÉ: Nézzük, hol a kövér harcsa,
A sok gyerek száját tartsa.

A HALÁSZ: Feleségem, kedves Marcsa,
Most az egyszer ez nem harcsa.
Szebb is annál, jobb is annál,
Drágább minden vízi halnál.

A HALÁSZNÉ: Ej, hallgatni ezt ki győzi.
Add a halat, megyek főzni!

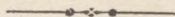
A HALÁSZ: Megfőzni tán nem lehet,
Az én drága kincsemet,
Halnál mégis többet ér,
Tóbafürdött holdtallér.
(Odaadja a feleségének)

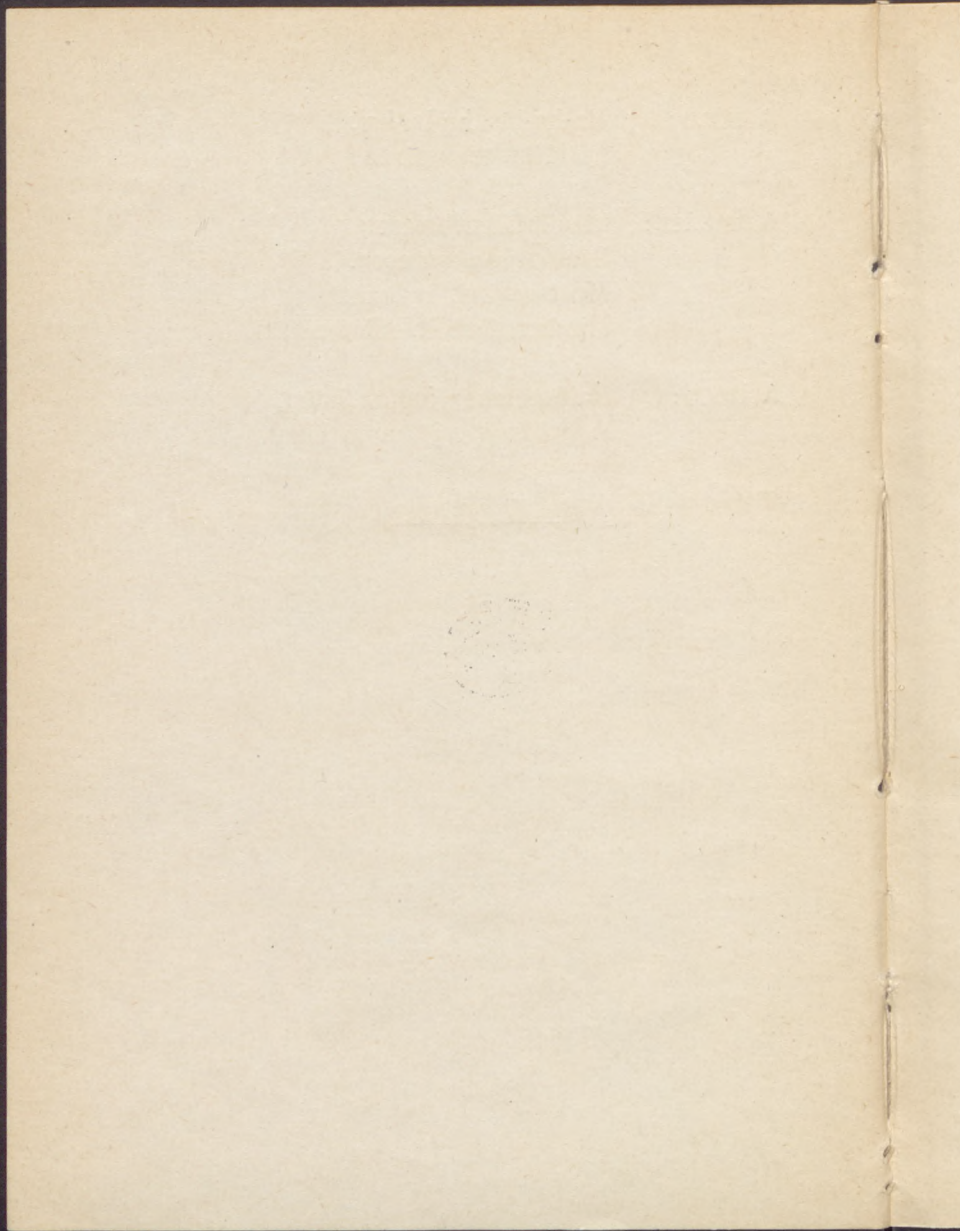
A HALÁSZNÉ: Hát ez megint mi legyen?
Most már holdsugárt egyem?
(a vízbe dobja a tallért)
No de ilyen szemtelenség!
(pofon üti jobbról-balról)
Nesze, itt van a fizetség!

A HOLD: Ha-ha-ha, ha-ha-ha!
 Ki látta ezt valaha!

A HALÁSZ: Itt állok hát üresen,
 Szomorúan, vizesen.
 Most se hal, se ezüst,
 Minden elszállt, mint a füst.

A HOLD: Halászember fogjon halat,
 A holdsugár jól nem lakat.

TARTALOM:

A fából faragott királyfi	5
A halász és a hold ezüstje	39

BALÁZS BÉLA

EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI:

HALÁLESZTETIKA.

DEUTSCH ZS. KIADÁSA.

DR. SZÉLPÁL MARGIT.

DRÁMA. A NYUGAT KIADÁSA.

A VÁNDOR ÉNEKEL.

VERSEK. A NYUGAT KIADÁSA.

MISZTÉRIUMOK.

HÁROM EGYFELVONÁSOS. A NYUGAT KIADÁSA.

DIALÓGUS A DIALÓGUSRÓL.

MODERN KÖNYVTÁR.

TÖRTÉNET A LOGODY-UTCÁRÓL.

ELBESZÉLÉS. MODERN KÖNYVTÁR.

AZ UTOLSÓ NAP.

DRÁMA. MODERN KÖNYVTÁR.

KNER IZIDOR

KIADÁSÁBAN GYOMÁN MEGJELENTEK:

LÉLEK A HÁBORUBAN.

BALÁZS BÉLA HONVÉDTIZEDES NAPLÓJA
DIVÉKY JÓZSEF RAJZAIVAL

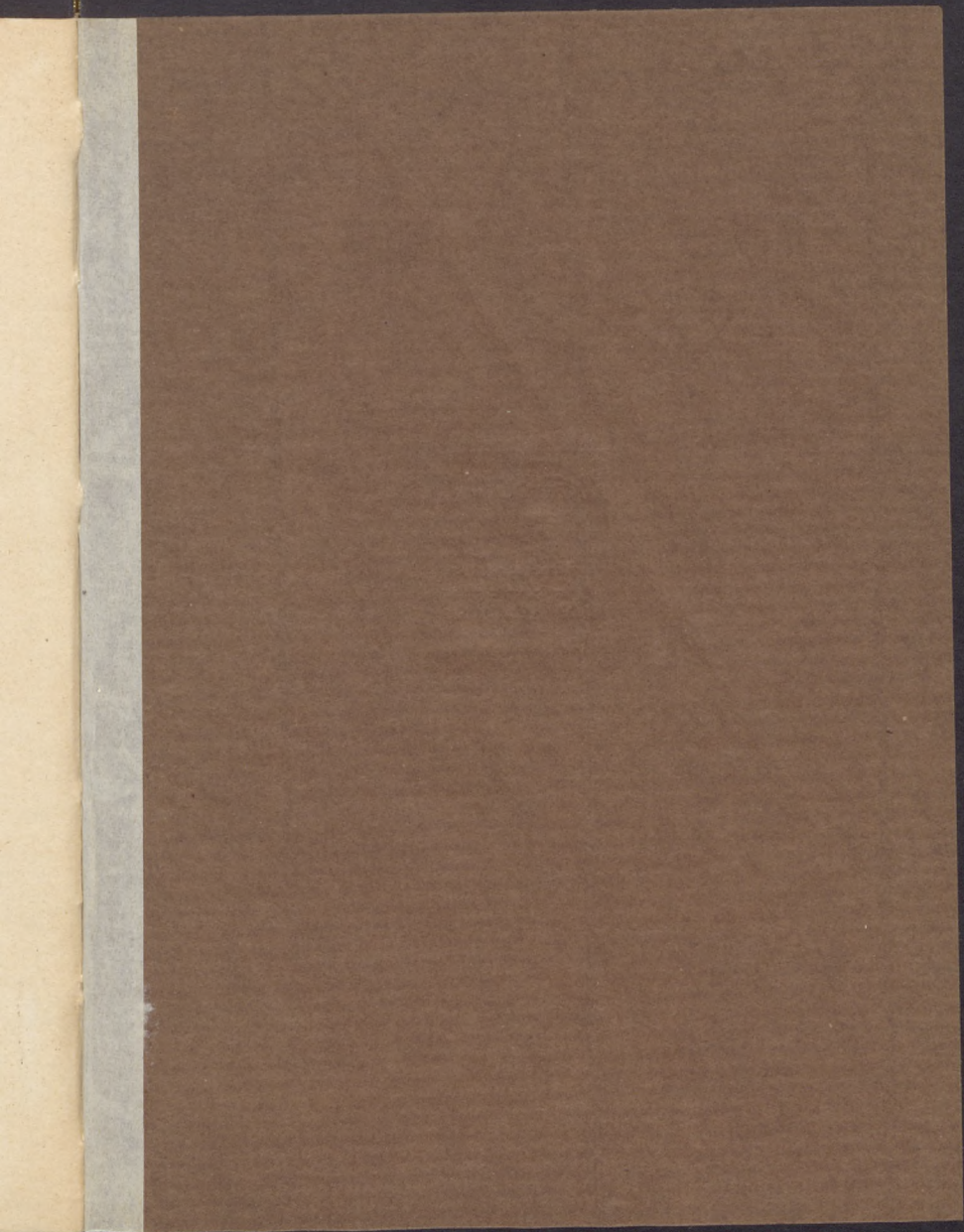
MŰVÉSZI KIÁLLÍTÁSBAN KÖTVE 4 KORONA

TRISTAN HAJÓJÁN.

BALÁZS BÉLA ÚJ VERSEI

NAGY OKTÁV ALAKBAN,
ELŐKELŐ, MŰVÉSZI KIÁLLÍTÁSBAN
FÜZVE 3 KORONA.

ÁRA 4 KOP

